

„...miért van az, hogy amint megfigyeltem, mindezek a szélsőséges szocialisták és kommunisták egyben hihetetlenül fősvények, harcászók, tulajdonféltők, olyannyira, hogy minél inkább szocialista némelyik, minél messzebbre ment, annál jobban ragaszkodik a tulajdonához, miért van ez?”

(F.M. Dosztojevszkij, Ördögök)

BULÁNYI GYÖRGY
JÉZUST VÁRVA

(Három radikalitás)

Akinek az volt a rendeltetése, hogy bizonyosságot tegyen a világ Világosságáról, Machaira várának börtönébe került; majd szép leány szép táncáért fejét külön egy tára tették. Sikertelen volt az élete. Akit meghirdetett, aki mint a világ Világossága a világba jött, a Golgotán végezte be. Sikertelen volt az élete. Foucauld atyáról, életének utolsó nagy szakaszában nagyobbára már a barátai is elfelejtettek, s nagyon jelentéktelen esemény volt a századforduló eseményei között, hogy egy berber támadás során az ő élete is áldozatul esett. Az Isten Országát építő emberek élete rendre sikertelen élet. Szabályszerű ez. Senkinek sem sikerül a mi Urunk Jézus Krisztusnál ügyesebbnek lenni. Aki azt csinálja, amit Ő csinált, az rövid távon egyértelműen sikertelen életet él. Az Országot építő életek azonban hosszú távon rendre sikerült életeknek bizonyulnak. Nagypénteket feltámadás követ. Keresztelő Szent János gyalázatos végét az idők végéig terjedően világelismertség követi: Nem szült nálánál nagyobbat anyja. A szerzetesség általános válsága idején Foucauld atya kistestvérei és kishőveiri nincsenek válságban, behálózják az egész világot, terjednek, mint a gomba.

A rövid távú sikertelenség persze még nem biztosítja a hosszú távú sikernek, hiszen sok okon lehet egy élet rövid távon sikertelen. Csak a jézusi értelemben vett Országot-építő élet sikertelensége biztosítja a hosszú távú sikert. Aki belenéz tehát Jézus szemébe, szóba áll azzal, hogy rövidtávon sikertelen lesz az élete, de semmiképpen sem tud szóba állni azzal, hogy hosszú távon is sikertelen legyen az. Semmiképpen sem, mert hosszú távon azt akarja, hogy nyomos legyen az élete itt, e földi téreken, hogy a sikertelenség életáldozata gyümölcsöt teremjen, és szebb, Istennek tetszőbb és Istent inkább akaró legyen az a világ, amely majd lesz akkor, amikor ő már nem lesz ebben a világban. Ily módon az Országot építő emberek számára nem közömbös a kérdés, hogy mik a feltételei annak, hogy az életünk hosszú távon sikeres élet legyen. Régtől fogva megszoktuk, hogy a döntő fontosságú kérdéseket mindig Jézussal akarjuk megválaszoltatni. Most is az ő életművét akarjuk vallatóra venni, amikor keressük annak feltételeit, hogy életünk hosszú távon sikeres legyen, hogy nyomos legyen a pályánk, az a sikertelen pálya, amit itt a földön bejárunk.

Elmélkedéseim során, Testvéreim, azt a választ kaptam Tőle, hogy az Ő életében volt három radikalitás, azaz gyökerekhez nyúlás, a dolgokat gyökerében megragadás: a cselekedetek radikalitása, a tanítás radikalitása, s a következmények levonásának a radikalitása; azzal a hoz-

XVII. évfolyam 6.-7. szám

2010. június-július

TARTALOM:

A Koinónia régebbi számai elérhetők: www.bulanyi.hu	
Bulányi György, Jézust várva	1693
Popper Péter, Utolsó levél	1695
Faragó Ferenc, Irodalom a filozófia határán...	1695
Bogár László, Válaszúton	1696
Korponai Erzsébet, Milyenek látom az Istent?	1697
Tóth Ferenc, Fagyöngyök...	1699
Hollai Keresztély, Tovább háborgok	1701
Hollai Keresztély, Mária, Jézusunk édesanyja	1701
Bogár László, Apokalipszis most?	1702
Faragóné Bircsák Márta, Mandalák	1703
Bulányi György, Náci és Zsike	1704

Szerkesztőség: Bulányi György, 1052 Bp., Piarista köz 1. V./505.

«Az emberi elköteleződés folyóirata – családjunkért, nemzetünkért, mindenkiért – Isten Országá megvalósulásáért.»

Elérhetőség: bulanyi@freemail.hu, 06-1-48644-62; faraoferi@amail.com. 06-20-9872-982

zátevéssel, hogy ez a sorrend nem mindegy. Jézus első radikalitása a cselekedetek radikalitása. Sokszor észrevettük már, hogy nagyon is más a jézusi értelmező szótártól kapható információ, mint a Tudományos Akadémiánál gyártott értelmező szótárak információja. A „Cselekedetek radikalitása” - ezen a birtokos kapcsolaton az evilági értelmező szótár valami olyasmit ért, hogy „valakivel szemben radikális vagyok”. A jézusi szótárban más van. A „cselekedetek radikalitása” a jézusi szótárban az önmagammal szemben érvényesített radikalitás jelenti. Aligha van ennek a radikalitásnak világosabb jele, mint a betlehemi éjszaka. Biztosan tudhatjuk, hogy a legelső keresztény nemzedék is elámult ettől a radikalitástól. A Filippi-levél megőrzött egy biztosan a legelső évtizedekben készült keresztény himnusz, s benne e tételt: az Isten „kiüresítette önmagát”. „Kiüresítette” - ezzel a szóval feledkeztek rá legősibb őseink Jézusnak erre az első számú radikalitására. Bár Isten volt, nem ragaszkodott ahhoz, hogy egyenlő az Istennel, hanem kiüresítette önmagát, levetette az Isten alakját, fölvetette a szolga alakját; s emberként istállót, jászolt, szalmát, marhameleget választott világba beköszöntésének körülményeként. A kicsiségnek, a szegénységnek - a jézusi

életalakítás és tanítás e két a későbbiek során mindenütt feltűnő vonásának a jegyében, amelyek kísérik a világtörténelem legnagyobb eseményeinek - az Isten emberré levésének - pillanatát, aminők a csillag, az angyal éneke, mit sem változtatnak ennek a beköszöntésnek halk szavú és rejtett jellegén. Igaz, csillag tűnik fel az égen; de ezt a csillagot összesen három ember veszi észre a sok száz és százmillió emberből. Angyal éneke hangzik a légből, de ezt csak egypár betlehemi pásztor hallja meg. E teofániás jelzések is odaalkalmazkodtak az Isten hozzánk jövésének stílusához; úgyhogy semmiféle „legenda-képződés” sem tudta megtörni a beköszöntésnek ezt az abszolút halk, abszolút szerény, abszolút kicsiny és abszolút szegény jellegét.

A második radikalitás – a „tanítás radikalitása”. A pusztában megelmélkedte, hogy minden józan számítás szerint nem is lehet más következménye a választandó útnak, mint ami lesz, akkoris azon fog járni. Megelmélkedte a pusztában, hogy akármilyen is az, amire füle volna a választott népnek, Ő csak azt mondja el neki, amire reá bíztak, amire küldetést kapott. Pontosan egy az egyben azt mondja el, ami megfelel a betlehemi beköszöntés és a názáreti folytatás stílusának. Az ismeretlenség és a szegénység folytatásának. Olyan tökéletesen sikerült ezt a betlehemi istálló és jászolos kezdetet folytatni, hogy amikor három-négy évtizeddel később közbotránnyá lett a tanítás radikalitása, reácsodálkoztak a „Mit akar ez az egy ember?” alapján. Úgy hangzott ez akkor: Mit akar ez az ács? De az Ács nem riadt meg. Ha kellett, megkeményítette arcát és úgy indult neki az utolsó ősznek, a jeruzsálemi és júdeai tanítói pályaszakasznak, és nem volt hajlandó lecserélni mondanivalóját valami egyébire. Ragaszkodott mindenfajta elmosás, opportunizmus és árulás nélkül a tanítás radikalitásához, amely csak szavakba és normákba foglalta e különös Tanítónak az életét, a jézusi cselekedetek radikalitását.

A jézusi élet harmadik radikalitása következmények levonásában megmutatózó radikális. Kaifást lecserélte Kéfással. Kaifás füle hallatára elmondotta a gonosz szőlőmunkásokról szóló példabeszédet. Elmondotta azt a mondatot is, amibe beleremegett Kaifásnak és a főpapoknak a szíve: „Elvéteik tőletek az Isten országát.” „Jaj, ne történjék velünk!” - tudósít az egyik evangélium felkiáltásukról. Elmondotta, mert nincs megalkuvás a jézusi életben. Nincs megalkuvás önmagára vonatkozóan, nincs megalkuvás a tanításban, és nincs megalkuvás senkivel, még az ószövetség főpapjával szemben sem.

E három radikalitás az első válasz, amit Jézustól kapunk ama kérdésre, hogy mi a titka a sikernek hosszú távon. A második válasz - e három radikalitás sorrendje. Nem mindegy a sorrend! Jézus elmondhatta tanításainak során ellenfeleinek, a tanítása következtében egyre inkább gyilkossá formálódó ellenfeleinek: „Ki vádolhat meg engem a bűnről?” Elcsodálkozunk, olykor hamiskásan évődünk szent Pál öntudatán. Jó dolog a liturgiában a többszám első személyben mondott bűnbánat, de jó dolog az Országot építő munkában a páli hangmegütés is: legyetek olyanok, amilyen én vagyok. Nincs hatékonyság, nincs hosszú távú siker, ha azok, akiknek hirdetem az országot, nem tudják elmondani magukban rólunk: „Olyan akarok lenni, mint ő; ő, aki mondja nékem a jézusi tanítást”. Senki sem hatódik meg a szövegeinktől. A szövegeink - nagyon sokakat eltávolítanak tőlünk, a szövegeink nagyon alkalmasak arra, hogy jó szándékú emberek is elkülönüljenek tőlünk. De ez nem vád önmagunk ellen, mert Jézus is elkülönített a szövegeivel magától sokakat, talán jó szándékú embereket is. Csakhogy mielőtt Jézus

kinyitotta volna szóra a száját, kalapálta az egyéniséget rejtett ács szerepkörében. És a tanításával szinkronban levővé kikalapált egyéniséggel körbenjárva és jót cselekedve tanította azt, amit tanított. Olyanoknak hirdette mondanivalóját, akik úgy érezték, hogy ez az ember mindent megtesz értük; ennek mi nagyon fontosak vagyunk.

Többé-kevésbé mindannyian úgy vagyunk, hogy viszonylag rövid idő alatt, két-három év alatt elsajátítjuk a tanítást. Úgy gondoljuk, hogy jellemünk kiformalására és a tanításhoz igazítására még van időnk, mert hát az hosszú dolog. Nem így volt Jézusnál, más volt nála a sorrend. Ez a sorrendcsere könnyen besorolhat bennünket a köpködők kategóriájába. Sántha Ferenc Árulójában Eusebius magyarázza az újságíróknak a császári katonáról is, a huszita katonáról is, hogy ezeknek csak az a fontos, hogy köpködhessenek. Mindegy, hogy ilyen vagy olyan vagy amolyan felfogást képvisel a másik ember, nekik csak az a fontos, hogy köphessenek. „Köpj, fiam!” - tartja oda Eusebius a császári, majd a huszita katonának az arcát. Borzasztó portré. Érdemes megvizsgálni magunkat ennek a fényénél: a tanítás radikalitásához való hűség címén nem vagyunk-e mi Jézus katonáiként olyanok, mint Sántha e huszita harcosa vagy császári zsoldosa? Nagyobb türelmetlenségre van szükség önmagunkkal szemben: az első radikalitás megteremtése - életünk legsürgetőbb feladata.

S végül a harmadik radikalitás. E két radikalitás birtoklása biztosan megóv bennünket attól, hogy botorul azt képzeljük, hogy a „kivonulás”, az elvi és hangzatos elkülönülés - az Ország életének és növekedésének az útja. A szekták története és sorsa - elegendő tanulsággal szolgál. Világosan meg kell értenünk, hogy alapvetően az első számú radikalitáson fordul minden. És azt is, hogy nem váltódik meg a világ attól, hogy megértettük a jézusi tanítást és mindenkinek a fülébe kellemetlenkedjük, hogy „nem vagy keresztény”, „semmi közöd nincsen Jézus-hoz”. Ettől még nem történik semmi. A világot Isten Országává formálni dumával nem lehet! Csak a szentek tudják ott és akkor, ahol és amikor éltek. Csak a szentek tudják a világot istenibbé formálni. De nem a pusztá szövegükkel, hanem az életükkel, magatartásukkal és ebbe ágyazott szövegükkel hatották meg embertársaikat. Testvéreim, arra keressük a feleletet, hogy miként lehet nyomos e földi téreken - a rövid távon üzembiztosan sikertelen életünk. Hogyan lehet hosszú távon sikeres az életünk? Egy konkrét ismérvet is kiemélkedtem erről. Van valami, ami nagyon jól, egyértelműen tapasztalhatóan megmutatja már e földi, sikertelen létünkben, hogy nyomos-e az életünk, hogy lesz-e hosszú távon sikere. A sikertelen életű Jánosnak tanítványai voltak. Nagyon bensőségesen ragaszkodtak hozzá. Nehéz napokban, akkor is, amikor mesterük már börtönben volt; nem rejtették el, hogy a börtönbe került Jánoshoz hozzátartoznak; jött és ment általuk a posta. A golgotai sikertelenségű Jézus olyan fiatalembereket tudott maga köré szedni, akiknek az ajkáról ilyen jellegű mondatok hangzottak el: „Kész vagyok Veled a börtönbe és a halálba is elmenni... Menjünk mi is és haljunk meg Vele együtt!” Ezek a tanítványok nem tudtak meg nem hatódni attól, amit láttak és hallottak.

Amit láttak - a hangsúlyosabb most. Mert ha életemből hiányzik a cselekedetbeli radikalitás, akkor attól, hogy valaki tőlem tanulta meg a jézusi szöveget, még meg nem hatódik. Úgy kell élnem, hogy meghatódjon a másik. Meghatódjon akkor is, amikor elmúlt már az első, a tejfögmeghatódottság, amely annak az erejében jött létre, hogy tőlem hallotta mindazt először, amit most már ő is tud. De

ez nem elég ahhoz, hogy ezt mondja: Kéz a kézbe, elme-
gyek veled akárhová. Ha pedig nem elég, akkor nincs
közösség. Ha pedig nincs közösség, akkor nincsen Isten
Ország. És ha nincsen Isten Ország, akkor hogyan
vagyunk mi Országot építők? Jézusom, előttem van most
advent utolsó hetében a Te istállód és a Te jászlad; előt-
tem az önmagad ellen fordított radikalitásod. Hajlamos
vagyok-e radikálisnak lenni önmagammal szemben? Le-
hajtott fővel nézek-e majd bele szentestén, Jézusom, a
jászladba, vagy csillogta tekintettel kapcsolódom bele a te
csillogó tekintetedbe? Csillogó tekintettel annak a
radikalitásnak az erejében, amely meghatározza majd idei
adventem utolsó hetét? Jézusom, adj nekem erőt, hogy
életem hátralevő szakaszát úgy formáljam, hogy életem-
mel felzárkózhassam amellé, amit tanítok testvéreimnek.
Add meg Uram! Ámen.

POPPER PÉTER

UTOLSÓ LEVÉL

Barátaim, fiam, lányom, szerelmeim, munkatársaim,
szétszórt rokonaim, akik még itt-ott megtalálhatók vagy-
tok, Magyarországon és a világ legtöbb országában,
egyre magányosabban és egyre öregebben. A történelem
által széttaposott öt nagy család, a Popperek, a
Mandelek, a Najovitsok, az Ádlerek és a Buriánok marad-
ványai. S a periférián még a Spitzerek. Kik ezek az embe-
rek? Főként magyar, német, cseh, erdélyi származásúak,
akikből az első világháború idején a honvédség hősei,
majd a fasizmus alatt a zsidóság halottai lettek. Márai azt
kérdezte: össze tudod-e rakni még a Margitszigetet? Én
azt kérdezem: össze tudod-e még rakni a családot, en-
gem?

A nagypapákat, a nagymamákat, az unokatestvéreket,
az orvosokat, a rabbikat, az Aréna úti meg az apostagi és
az Ercsiben egykor működött zsinagógát? A péntek
estéket, a hosszúnapot, a purimi és a hanukai játékokat.
S mert a közelmúltban történt valami velem, megkér-
dezem: vajon jól emlékszem-e Lucifer kérdésére Ádám-
hoz? Nos, vitéz uram! Nem borzogat egy kissé furcsán a
torz képű halál hideg szele?

És én felelek: borzogat. Nagypéntek éjszakáján
túláságosan hirtelen és agresszíven ért az, amit Déry a
végzet végső ebtámadásának nevez. Szívroham,
gyomorvérzés, vesevérzés, általános izületi gyulladás
egyidejűleg. Intenzív osztály, dialízis és mindmáig tartó
folyamatos beszélgetés a halállal. Várjuk meg, amíg
néma csend lesz közöttünk.

De addig – kérem megértésedet – igyekszem eltűnni
az életemekből. Kol Nidré könyörgésének megfelelően
minden esküt, fogadalmat, elkötelezettséget érvénytelen-
nek, tévedésnek nyilvánítani. Kérésemre Kati jól működő
barikádot szervezett körém. Csak egy örült nőnek sikerült
telefonon áttörnie.

Előadást akart. Mondom, intenzív osztályon fekszem.
Mit csinál ott? – kérdezte.

Haldoklom. Kis szünet.

Majd: különben hogy van? Különben? Különben jól
vagyok.

Péter

FARAGÓ FERENC

IRODALOM A FILOZÓFIA HATÁRÁN, AVAGY FILOZÓFIA AZ IRODALOM HATÁRÁN...

*Csak én bírok versemnek hőse lenni,
első s utolsó mindenik dalomban:
a mindenséget vágyom versbe venni,
de még tovább magamnál nem jutottam.*

(Babits Mihály: A lírikus epilógja)

A filozófiatörténetnek vannak téves bejegyzései
önmagára vonatkozóan, ám egy ilyen téves következtetés
mellett - magyar emberként, a filozófia után némiképpen
érdeklődő keresőként és a magyar irodalmat szeretőként
– nem mehetek el szó nélkül. A téves állítás ilyesképpen
hangzik: a magyar szellemi életnek, a magyar gondolko-
dásnak nagyon sok remek alakja volt, de valahogy a filo-
zófiában nem találunk eminens magyar képviselőt.
Lukács György is – önmagát kivételnek tekintve – meg is
erősíti ezt az állítást. Valóban nem voltak és most sincse-
nek, esetleg nem is lesznek (!) magyar kiemelkedő filozo-
fikus alakok? Alaphipotézisem, hogy nem ez a helyzet és
be szeretném bizonyítani, még egyfajta – manapság any-
nyira divatos – nacionalista megbélyegzés árán is, hogy a
magyar filozófiát, Püthagorasz-tól, Platón-tól, Descartes-
en, Kant-on át Nietzsche-ig és Heidegger-ig megtaláljuk, s
nem ám akárhol, hanem a magyar irodalmunkban. Hol
másutt is, mint a maga helyén! A magyar ember, a ma-
gyar észjárás filozófiai struktúrája a művészetben, első-
sorban az irodalomban, azon belül is legcsodálatosabban
a költészetben, a lírában jelenik meg. Azért ott, mert ott a
valódi helye, a magyar észjárás csak úgy (lart pour lart)
nem filozofál, a magyar észjárás nem kapható a szofisztika-
ra, nem kapható a székepszisre és legalább ennyire nem
kapható a dogmatizmusra, de kapható a műalkotásra.
„Mű”-alkotásra és nem mutatványra!

A filozófia a tudományok közül talán az egyik leg-
régibb, a tudományok tudománya; a bölcsesség szere-
tete, a meghalás tudománya, annak a tudása, hogy nem
tudunk semmit. Ám fejlődése során, egy sajátos meta-
morfózison ment át, elvesztve eredeti identitását, egy
rendszeralkotó tudománnyá vált. Ilyen fő rendszerek,
irányzatok: az idealizmus, materializmus, realizmus, eg-
zisztencializmus, individualizmus, naturalizmus, nomina-
lizmus, fenomenológia, dialektika, dualizmus, empirizmus
és még hosszasan folytatódhatna a sor. E rendszerek,
dogmák legfőbb sajátja, hogy zárt, csak a rendszeren
belüli gondolkodást enged meg, valamint ebbe a zár-
ságba próbálja belegyömöszölni a megismerhető és a
meg-nem-ismerhető világ egészét. Afféle Prokrusztrész
ágyként működő dolog ez: a mitológiai alak, ha áldozata
nagy termetű volt és kilógott az ágyból, akkor levágott
belőle, hogy éppen beleférjen, ha alacsony volt, akkor
addig nyújtotta, míg az ágygal azonos hosszúságú nem
lett. Soha senki nem fért be pontosan az ágyába! A másik
sajátosság, hogy a nyugat európai filozófia gyakorlatilag
nem más, mint filozófiatörténet. Martin Heidegger a Lét
titokzatos erdőhöz hasonlít, a filozófiai iskolák pedig olya-
nok, mint az erdei ösvények vagy a fakitermelő utak.
Mint hogy a filozófiai gondolkodás történelmileg bontakozik
ki, a filozófiatörténet az egymást követő, az egymással
összefüggésben levő és az egymást kiegészítő eszme-

rendszerek tanulmányozása, illetve bemutatása. E rendszerek tanulmányozása folyamán tanácsos Leibniz álláspontját követni, aki azt mondta, hogy valamennyi rendszernek igaza van abban, amit állít, s csak akkor téved, ha beszűkítve látásmódját, tagadja a valóság megközelítésének valamelyik más módját. A filozófia, mint életmód Szókratésszal eltűnt. Őt követően – kevés kivételtől eltekintve - csak nagy rendszeralkotókról és filozófiatörténezszekekről beszélhetünk. Aquinói Tamásról, Descartesről, Kantról, Hegelről, Marxról és a mi epigon Lukács Györgyünkéről. Elmondható még, hogy a bölcsesség szeretete (filo-szophosz) a természettudományok paradigmája felé sodródik, lemondva olyan kérdésekről, mint élet, halál, emberi léthelyzet stb.

Ha rendszeralkotóként definiáljuk a filozófiát, akkor a magyar szellemi életben valóban nem nagyon találhatunk ilyen alkotókat. Nincsenek nagy idealistáink, fenomenológusaink, individualistáink, egzisztencialistáink. De van például Madáchunk, aki a Tragédiával olyan átfogó filozófiai, teológiai, metafizikai körképet ad az emberről, mint Dante vagy Goethe a világirodalomban. Madáchnál érezhetjük meg azt a gondolkodási komplex sajátosságot, amely csak a művészet alapján állhat, s nem egy filozófiai rendszer előre kidolgozott struktúráján. Kimondható, hogy a Tragédia több mint filozófia, mert ez maga a filozófia. Az igazi irodalmárok mindig többek a nagy rendszeralkotó katedra-filozófusoknál.

A nyugati gondolkodásra megállapítható, hogy vannak bizonyos filozófusok, akik még az irodalom határán állanak. Míg a keleti – köztük a magyar – viszonyokra jellemzőbb az, hogy szépirodalmat közölnek, a maguk szépirodalmi nyelvezetével, eszközével, formájával, mély filozófiai tartalommal. Jellemző példa lehet erre Lao Ce Tao te king-je, vagy maga Platón életműve, kinek dialógusai filozófiai determináltságuk mellett még csodálatos irodalmi alkotások. Ám Arisztotelész kategóriái, definíciói, logikai határozmányai már majdnem hogy mentesek az irodalmi értékektől. Pascal nem sokat kategorizál, sokkal inkább lírai módon el-eltűnődik: „*Látom a világmindenség rettentő térségeit, amelyek körülölelnek, és én e roppant kiterjedés egy kis zugához vagyok láncolva.*” És néhány száz évvel később a mi József Attilánk tűnődik így, reménytelenül:

*„A semmi ágán ül szívem,
kis teste hangtalan vacog,
köréje gyűlnek szelíden
s nézik, nézik a csillagok.
Vas-színű égboltban forog
a lakkos, hűvös dinamó.
Óh, zajtalan csillagzatok!
Szikrát vet fogam közt a szó.”*

Vagy így szól Nietzsche az Elhagyatva című versében:

*„Az ember immár egyedül van.
Feléd havas
sivár puszták ásítanak.
Nem nyughat az,
ki oly kifosztott, mint te vagy.
Jaj, akinek nincs otthona!”*

A filozófia és az irodalom határán álló felfogás azt tanítja, hogy az ember legbensőbbje, az Én-közepe (Selbst, a személyiség központi archetípusa, isteni szikra, Imago Dei stb.) nem úgymond része a világnak. Nem a természet teremtése (natura naturans) és uralma alá tar-

tozik, hanem a világon belül éppoly transzcendens és a világi kategóriákban éppoly megismerhetetlen, mint a világon kívüli párja, az ismeretlen Isten (Deus absconditus). Ez tulajdonképpen megfelel a keleti Atman – Brahman tanításnak. Ahol az atman az önvalót, a brahman pedig a legfőbb istenséget jelenti. És ennek teológiai, filozófiai, és ha úgy tetszik irodalmi (Védák) beteljesedése a két princípium azonosságának tana (tat tvam asi).

A különböző teremtésmítoszok – kozmogóniák – is ezt mondják, kategóriák, filozófiák, teológiák, határozmányok, definíciók nélkül, „csupán” az irodalom eszközével – kezdetben lírai, később epikai formákban. A filozófia, a teológia mindig kihal egy darabot az Egészből, a művészeti aspektus az Egészet mintegy belülről szemléli és írja le azt. Még azzal a túlzónak tűnő megjegyzéssel is: hogy sokkal inkább szemléli, mint leírja, mert a leírás már merőben más, mint a szemlélet. Az irodalom ezoterikus: a belsőbbre vonatkozó, míg a tisztán filozófia (rendszer), teológia (dogmatika) exoterikus, azaz külső – nem megbízható – alapokon áll. Nos azért nem voltak nekünk magyaroknak nagy rendszeralkotó filozófusaink, mert a magyar mentalitás, észjárás - ha úgy jobban hangzik a genetika (faj, fajta, csoport, féle,)- az ezoteria alapján állt.

A filozófiai problémák ma is ugyanazok, mint 2-3-4 ezer évvel ezelőtt voltak. A fő kérdésekre még mindig nincs egyértelmű válasz. Mi az ember? Van-e értelme az életünknek? Mi az alapvető célunk és feladatunk? Honnan jöttünk – hová tartunk? Milyen az Isten? Mi lesz a halálunk után? És így tovább. Ha a filozófia nem is tud, nem is tudhat ezekre a kérdésekre egzakt módon választ adni. Addig a művészetek, esetünkben az irodalom, a válasz próbálkozásában egyfajta katartikus élményt ad. Költői bepillantást enged az odaátba, személyes élményt nyújt az istenmegtapasztalásból. Miközben a kezét nem kötik meg kategóriák, fogalmak és definíciók. A filozófia nem, de a művészetek képesek megértetni velünk, hogy az ellentétek, a különböző polarítások – ha úgy tetszik a világszemléletek (világnézetek) nem különböző kategóriákhoz, irányzatokhoz tartoznak, hanem ugyanannak az Egésznek más és más oldalai csupán. Átfogó szemléletre csak a művészet képes, mondjuk a szavak művészetek: az irodalom. Ha ugyanezen témában, de a művészetek közül a festészet és a filozófia rejtett dimenzióit vizsgálánk, akkor ezt a mi Csontvárnak életművével kellene kezdenünk, hogy megkapjuk az átfogót. A lét mindent átfogó s így fölfoghatatlan, csak a "határhelyzetekben" tapasztalható meg, de nem a tudat szintjén, hanem a művészeteken át. A létről csak közvetve (művészetek) lehet tudni valamit. Egyéb esetekben a lét "visszavonul", így szökik meg kezeink közül. A filozófia csak segít ebben a megszökésben, mert ez a diszciplína a bizonyítások és a cáfolatok rendszeralkotásainak sziszifuszi küzdelme, úgy szólván minimális lényegi eredménnyel.

Immanuel Kant filozófusi identitása ellenére, vagy éppen pont ezért, észreveszi a tudomány és a művészet, a tudós és a művész közti lényegi különbséget. A kanti gondolat figyelemreméltó mozzanata a különbségtétel a művészi *génusz* és a tudományos *tehetség* között. A tudományban csak tehetség létezhet, zseni nem. A tudományban elért eredmények mindenki számára – utánzással – elsajátíthatók. A művészi alkotótevékenység utánzással és tanulással nem sajátítható el. A zseni az a tehetség, aki szabályt ad a művészetnek. A zseni az lelki alkat, amely által a természet ad szabályt a művészetnek. A művészi alkotás sajátossága, hogy egyszeri és megismételhetetlen. A tudományos (filozófia) alkotás sajátossága pedig pont az, hogy tetszés szerint megismételhető.

A művész az alkotásával képes a világ újrendezésére. A filozófia rendszertanával legfeljebb leírja a világ pillanatnyi berendezkedését, de érdemben azt még csak megérinteni sem tudja.

Az emberi faj kollektív amnéziában szenved, elfelejtettünk valamit, amit őseink még tudtak és gyakoroltak – bizonyos hozzáállást és az érzékelésnek olyan módját, amelyekben képesek vagyunk együtt érezni és azonosulni az emberen kívüli élettellel, amelyekben értékelnünk tudjuk a rejtélyest, s alávetjük magunkat a természeti világ végtelen összetettségéből adódó kapcsolatoknak. A világirodalom bizonyos része – az amnézia ellenére – igyekszik visszaemlékezni arra az állapotra (aranykor), amikor a létrontás, a korrump lét még nem térítettel el az ember. Platón szerint a legfontosabb feladatunk az ittlétünk során a visszaemlékezés az eredeti állapotunkra, ez egyben a metanoia előfeltétele is. A hétköznapok realitása nem ad mindig erre lehetőséget, de tovább lehet/kell lépni. József Attilával szólva:

*„Én túllépek e mai kocsmán,
az értelemig és tovább!*

*Szabad ésszel nem adom ocsmány
módon a szolga ostobát.”*

Ez az a tovább (transzcendencia), ami visszaszerzhető értelmet ad az ember létezésének. Az ember transzcendencia utáni vágya abból fakad, hogy tudja: visszatérni csak oda lehet, ahol az ember már volt.

Amikor a művészetről, mint az egyetlen reális kapcsolatról beszélünk a transzcendencia visszaszerzését illetően, nem szabad elfeledkezni itt sem az eredetről. Az eredet közös gyökere (radix) a népművészet. Legmélyebbre jutni, legmagasabbra szállni a népművészet volt képes, erre természetesen minden nép népművészete képes. Ezt nem sokan vették észre, de a kevesek közül kettő is magyar: Bartók Béla és Kodály Zoltán. Ezzel kapcsolatban Bartók így fogalmaz: *„A népzene a természet tüneménye. Ez az alkotás ugyanazzal a szerves szabadsággal fejlődött, mint a természet egyéb szervezetei: a virágok, az állatok stb. Ez a fajta zene tulajdonképpen nem más, mint a városi kultúrától nem befolyásolt emberekben öntudatlanul működő természeti erő átalakító munkájának eredménye.”* Költőink verversoraiban ugyanaz a lét válik költészetté, ami emberemlékezett óta, bárhol a világon, amire még a népköltészet tisztán visszaemlékezik (anamnézis). Talán nincs költő, aki ne tudná, hogy a költői érzékenység mennyi-mennyi buktatón, akadályon kell, hogy átjusson, míg képzeletének szabadságára ráébred. Vagy kicsit másként fogalmazva: mennyi-mennyi kín, önmarcangolás és „vért-izzadás”, míg papírra kerül az a bizonyos egy-két-három sor. Mindenütt ott van a központ (centrum, isteni) – vagy ahogy Hamvas Béla mondja: *„...mindenütt tengely van.”* Mégis milyen nehéz „megragadni” azt a forgáspontot, tengelyt, ami körül a Mindenség létezik, amiben a különbség a pillanat és az örök között eltűnik. Ilyenképpen:

*„Én úgy vagyok, hogy már száz ezer éve
nézem, amit meglátok hirtelen.*

*Egy pillanat s kész az idő egésze,
mit száz ezer ősz szemléltet velem.”*

A művészet sohasem egy újat tár föl, hanem a rátapadt - időszerűnek, modernnek, aktuálisnak stb. -mondottakat lekaparja és legbelül az örökérvényűt megmutatja. Teszi ezt szavakkal, formákkal, színekkel, dallammal és ritmussal, meg minden egyébvel, amelyet az eszköztárban megtalál. Fontos itt még megemlíteni, hogy nem maga az eszköztár a fontos, hanem az előtte említett legfelsőbb lényeg, szubsztancia: minden dolog és jelen-

ség változatlan végső alapja. Amennyiben csak az eszközök széles arzenálját látjuk, nem *művészetről*, hanem *mutatványról* beszélünk. A művészet a valóság megismerésének lényeges formája, ebben egyenrangú a tudománnyal (filozófia). A művészi gondolkodásmód valójában nem annyira felfedezés, mint inkább újraismerés, rátalálás, újraemlékezés (anamnézis), mintegy visszatérése a léleknek egy ősi állapotába, melyből „kiszületik” a mű. A művészet feleletet keres az élet nagy kérdéseire, elősegíti a világ értékeinek, szépségeinek felfedezését, arra a világra irányul, amelynek lennie kellene. Teológiai ez a *„Keressétek az Isten Országát!”* – jelenti. A művészet – ezen belül elsősorban a költészet – mint egy különös ismeretelméleti, lételméleti princípium, magasabb megismerő és létfeltáró erővel bír, mint maga a filozófia. A filozófiából nem szerencsés irodalmat csinálni, de a költészetre, mint alapfilozófiára kell tekintenünk.

Jelen írás csupán afféle szerény preambulum egy készülődő igazi jézusi magyar irodalom témájú mű elé...

BOGÁR LÁSZLÓ VÁLASZÚTON

A magyar társadalom számára felhasználható nemzeti jövedelem 2010-ben az 1988-as év szintjével lesz azonos. Az egy keresőre jutó reálbér az 1978-as szintre süllyedt. A foglalkoztatottak száma az 1965-ös szinten áll. Az ország népessége 2010-ben újra 10 millió alá süllyed, vagyis az 1960-as szinttel lesz azonos. A középkorú férfiak halálozási rátái az 1930-as szinten állnak. Az ötvenes években minden évben kétszer annyian születtek, mint amennyin meghaltak, még másfél évtized, és minden évben kétszer annyian fognak meghalni, mint amennyin születnek. Bagatell, semmiség! Hiszen mindössze annyi történik, hogy helyet cserél az Élet és a Halál, nem mindegy?! Nos, akinek nem mindegy, hogy Élet vagy Halál, annak el kell gondolkodnia azon, hogy az előttünk álló kritikus évtized során lesz-e kedvünk, merszünk, türelmünk, elszántságunk, erőnk stb. belenézni sorsunknak tükrébe, és megkezdeni a kikapaszkodást ezeréves történelmünk egyik legmélyebb gödréből. Válaszúthoz értünk.

KORPONAI ERZSÉBET MILYENNEK LÁTOM AZ ISTENT?

Gyurka bácsi azt kérte írjak az én istenemről. Nem azért írtam kisbetűvel, mert nem fontos, hanem mert akiről írok, az az én istenem. Mindenkinek saját istene, finomítva istenképe vagyon. De nem a finomkodásomról vagyok ismert. Fontos tudnivaló rólam, nem vagyok már sem keresztény, sem vallásos. Egyszerű ember-lány vagyok, egyike a ma Föld bolygón élő 7 milliárd embernek. Sem több, sem kevesebb.

Nagy tudású biblikus professzorom indított el egy „szörnyű” úton, amikor végighallgatva az előadását, azt vettem a szeméremre, hogy olyan hangsúllyal beszél a szövegkritikáról, mintha azt mondaná: **lehet**, hogy így van. Erre ő oldalra hajtotta a fejét és ezt válaszolta: És nem? Ettől kezdve, huszoneveim elejétől, mindig, mindent megkérdőjeleztem. Ma is így teszek, immáron 60 fele. Mindent tudni akarok, mindennek a végére járok, de

azt is tudom, hogy saját kérdéseimre a saját válaszaim csak nekem és csak a másnak szólnak. Mindenki keresse meg a saját kérdéseire a saját válaszait. Nincs egyenruha, bár tudom, hogy nagyon kényelmes lenne. Kéretik a további mondandómat így olvasgatni! Nem, nem kérek választ, nem kérek hozzászólást, és nem kérek kritikát. Ugyanis ez az én életem, az én döntésem, az én gondolatom. Az életem feletti felelősség is az enyém. Pont.

A másoké meg legyen az övék.

Sok élettapasztalat, áldozat és szenvedés hatására (amiket magamnak teremtettem), feltettem a kérdést, és mi van, ha minden egészen másként van, mint ahogy eddigi hitrendszereim alapján gondolom, látom? Mi van, ha a feje tetejére állítom az egész rendszert, és ezt folyamatosan megteszem?

De kezdjük a történetet az elején. 19 éves voltam, amikor úgy döntöttem, ezzel a bensőmben lévő ürességgel nem lehet, nem érdemes élni. De nem az öngyilkosság jutott az eszembe, hanem a templom. És elkezdtem perlekedni, veszekedni, üvöltölni az Istennel. Hangosan, zokogva, követelőzve, nap, mint nap a szentélyben. (Nyugodtan megtehettem, rajtam kívül a kutya se járt arra. :)) Bandi bácsi meg még azon sem igazán akadt ki, ha azt mondtam, hogy az egész éjszakát ott szeretném tölteni. Mázlista voltam, valljuk be. És addig jártam Isten nyakára, amíg be nem töltötte ezt az üres korsót, ami én voltam. Átéltam a feltétel nélküli elfogadás érzését. Nem tartott időben sokáig, talán pár hónapig. De ettől kezdve, nem hittem az Istent, hanem tudtam. Ezt akkor úgy fogalmaztam, biztosabb vagyok Benne, mint abban, hogy ez itt egy asztal. Ekkor léptem át először a tér-időt. Igaz, ennek lett egy másik hatása is az életemre, haza akartam menni. Nem értettem mit keresek itt, ez nem az én otthonom, az az Istennél van. A következő 20 évben mindent elkövettem szegény testem ellen, amit csak lehetett, hogy átléphetsek a haza vezető kapun.:) 40 évesen valami halvány fény kezdett derengeni bennem, de hát valamiért csak ide jöttem, lehet, hogy valamit csak meg kellene még csinálnom? Így aztán nagy bölcsen igent bólintottam magamra. (Isten után én is, és ez nagyon fontos lépés volt! Gyakorlatilag heteken belül meggyógyítottam minden magamnak okozott nyavalyámat, és elkezdtem nem minősíteni a választásaimat, csak hálás voltam magamnak a rengeteg tapasztalatért, amit később megoszthattam másokkal. Nem kentem többé másokra, körülményekre, külső okokra semmit. Tudtam, az én döntéseim voltak, de nincs halálos betegség, csak halálos hülyeség, így kikecmeregtem mindenből. (Egyik kedvenc lelkivezetőm mondta egyszer: „szeretnélek receptre írni másoknak, mert mindegy mekkorát zuhansz, azonnal felpattansz, mint a gumilabda”) Hát nem vagyok egy depressziós alkati, az egyszer biztos.

1. fejrőlírtott tézis: Nem az Isten teremtette az embert saját képére és hasonlatosságára, hanem minden történelmi időszakban az ember teremtí az önmagától elkülönített isteneit a saját képére és hasonlatosságára, felruházva a saját élete fölötti hatalmának abszolutizált cafrangjaival.

Miután már nem élünk a feudalizmusban, sem az akaratnélküli rabszolgák világában, hogy is néz ki az az isten, aki a lelkemben él? Az első lépés, hogy lépünk egy picit túl a 3D-es valóságon, és próbáljuk meg kitágítani a horizontunkat, ha már a tudomány világában ez erősen megtörtént. (Csendben mondogatom, hogy kéne ám tudományos cikkeket olvasgatnunk, mert bizony a mai tudomány már inkább teoretikus, megkérdőjelező, és bizony a fizika tudománya is inkább metafizika, és nem tapaszt-

latati.) Szívvel gondolkodó, ésszel érző női aspektusa vagyok egy számomra Anya/Apa Istennek, akinek természetesen nincsen neme, hiszen szellemi lényként ez csak attitűdként funkcionálhat. Szerelemből létezőnk, mindannyian szülőttei vagyunk, születési jogon feltétel nélkül szeretve. És mivel Kiss gyerekeit Kiss-nek, Kovács gyerekeit Kovács-nak hívják, Isten gyermekeit pedig Istennek. És kész. Merjük már ezt egyszer teljes gyermeki öntudattal kimondani! Szégyelljük a származásunkat?. Vagy azt mondjuk, köszi, de nem vagyok méltó arra, hogy viseljem a családi nevemet?

Ha eddig már borzasztóan megbotránkoztál, tovább semmi esetre se olvasd! Gyurka bácsi egy előző cikkére is hivatkozva, sajnos eddig olvasva is agymosott lettél, de ezt majd csak 1-2 év múlva fogod belátni. Valószínűleg, akkor már boldogan és súlyos, többszáz éves terhektől megszabadulva. Továbbra is kéretik csak magamra vonatkoztatva tekinteni ezen marhaságokra, amiket leírtam! Nem veszem magamat komolyan, az élet egy játék, és csak rajtunk múlik hogyan játszuk. Lehet együtt is és szépen is.

Haladjunk tovább, egy ideális szülőpár gondolkodásvonalán. Szeretetükkel figyelemmel kísérik fejlődésemet, örülnek minden kísérletezésemnek és amikor felnővök, teljesen elengednek, mert bíznak bennem. Vagyis, a szeretet istene nem avatkozhat bele, nem szólhat bele felnőtt gyermekei életébe! Nem tart fenn (el), tudja, hogy rendelkezem isteni genetikai alapon mindazokkal a potenciálokkal, mint ő, sőt a gyermekek továbbfejlesztik a hozott képességeket. Bandi bácsi mondta annak idején, hogy a gyerekek ott kezdik, ahol a szülők abbahagyják. (Ezzel figyelmeztetett arra bennünket, hogy sosem hagyhatjuk abba a fejlődést. Mint ahogy azt is tőle tanultuk, hogy ne legyünk tévedésben, a halál után mindenki ott folytatja, ahol itt a Földön abbahagyta. Ma is számtalanszor csodálkozom, honnan tudta előre, hogy mire kell bennünket 30-40-50 év távlatában felkészítenie?)

Gondolkozzunk tovább. Ha a felnőtt gyerekem olyat tesz, ami nem felel meg az én értékrendemnek, nem lesz a gyerekem? Nem fogom szeretni? Ha elválik a házastársától, leülhet ugyan a karácsonyi asztalhoz, de nem kap enni? Ha nem azt gondolja igaznak, amit én, akkor kiteszem a szűrét és elfeledem vagy mi? Egész nap azzal foglalkozom, hogy mit és miért csinál, és cöccögök, ha szerintem az nem „jó”? Csak a „tökéletes” gyerek gyerek? Eredendően „bűnösnek” tartom, azért mert mást akar megélni, mint én? Tudom, itt rengeteg egyedi de... következik. Igen, a szülő is meghúzhatja a saját határait és mondhatja, az én tűrőképességem eddig tart, váljunk szét. Ez is belefér a szeretetbe, de akkor azért mindig nézzünk magunkba, de gyorsan, mert a „hiba” az én készülőkémben van, az hétszentség!!! Mert vajon mi okozza a disszonanciát? Belerondított az én komfortzónámba? Ebbe persze most megint ne menjünk bele, egyéni és emberi. De azé' lássuk be, az én szűk-ség mivoltomat mégse kéne az Istenre kenni! Néha megkérdem, ha valami kellemetlen történik az életemben, és nem akarod meglátni a saját felelősségedet, ájtatos arccal azt mondogatod: hát elfogadom, mert ez a szüleim akarata? Tényleg van és volt ilyen társadalmi szitu, de ahol én élek itt és most nincs. És különösen nem akarták a szüleim, hogy nekem rossz legyen, szenvedés legyen az élet, még akkor sem, ha nem álltak a feltétel nélküli szeretet magaslátán. Legfeljebb nem egyezett a jó-rossz dualitásfogalmunk. Kérdés: lehet, hogy mi egyszerű, halandó, emberi szülők tökéletesebbek vagyunk, mint az az Isten, akiben hiszünk? No, akkor itt az idő istent, isten-

képet váltanunk. Ahogy tetszik. Egy vallásos apuka többször elhangzott mondata: Nem akarok Istenről tanulni és gondolkodni, mert akkor elveszítem a hitemet. Na, ha valamit el lehet veszíteni egy kis józan paraszti ésszel, azt nem kéne már elveszíteni???

Egy alkalommal megkérdeztem egy vallásos, szülői társaságot: nem akarjátok megkérdezni a fiataloktól, hogy milyen Istent szeretnének? Felháborodott, hangos, kórus-nem volt a válasz. Akkor el fogjátok veszíteni a gyerekeiteket, feleltem. 2-3 év elteltével már sokan rájöttek, hogy így lőn. De igazából a gyerekeink okosabbak, és továbbra is szeretnek bennünket, a szüleiket, és tiszteletben tartják a nézeteinket. Ám nagyon határozottan megkeresik a saját benső istenüket és megkövetelik, hogy tiszteletben tartsuk mi is az ő nézeteiket. Ezért nem féltém azokat, akiknek gyerekük van, mert vagy elfogadják őket annak akik, vagy..... elfogadják, mert nincs más választásuk, **mert ez a szülői szeretet.** 12 éves koráig vagy felelős a gyermekedért, de önmagadért örökkön-örökké.

TÓTH FERENC

FAGYÖNGYÖK A MAGYARSÁG ÉLETFÁJÁN

TERMÉSZETI VÁLASZOK TÁRSADALMI
KÉRDÉSEKRE, MEZŐGAZDASÁGI VÁLASZOK
VALLÁSI KÉRDÉSEKRE
(részletek)

Előítéletek az élősködéssel kapcsolatban

„Beperelte a Magyar Államvasutakat (MÁV) egy chicagói bíróságon a magyarországi holokauszt áldozatainak 95 örököse; jóvátételt követelnek, amiért a cég a II. világháború idején közreműködött zsidók deportálásában. A keresetben az áll, hogy a beadvány benyújtását 9 év kutatómunka előzte meg. A kutatás során - amelyet a magyar kormány együttműködése vagy közbenjárása nélkül végeztek el - több tízezer hivatalos dokumentumot vizsgáltak át kelet-európai, német levéltárakból és izraeli irattárakból. A felperesek - túlnyomórészt a magyarországi holokauszt áldozatainak izraeli és egyesült államokbeli hozzátartozói - 240 millió dollár vagyoni kár és egymilliárd dollár nem vagyoni kár megtérítését követelik.” MTI, 2010. február 10., 19:00

„Hasonló eset már történt Franciaországban, ahol a bordeaux-i francia fellebbviteli bíróság 2007 márciusában érvénytelenített - az elsőfokú bíróság illetéktelenségére hivatkozva - egy 2006-os ítéletet, amelyben kártérítésre kötelezték a francia államot és az állami vasúttársaságot (SNCF) egy francia zsidó család második világháborús koncentrációs táborba hurcolásában való közreműködéséért.” MAZSIHISZ: A holokausztról az állam tehet, nem a MÁV; MTI, 2010. február 12., 09:54

„Valójában a holocaust egy nélkülözhetetlen ideológiai fegyver. Ennek köntöse mögé bújva csempészte be magát a "feláldozott nemzet" szerepébe a világ egyik legerősebb katonai hatalma, amelynek az emberi jogokat tekintve, statisztikája szörnyűséges képet nyújt. Ugyancsak e fegyver segítségével jutott az Egyesült Államok legsikeresebb etnikai csoportja külön "áldozati státuszhoz". Ebből a látszólagos "áldozati létből" nem csekély osztalék származtatható le. Ezek egyik legfontosabbja a mindennemű kritika elleni immunitás, teljesen függetlenül attól, hogy az jogosult vagy sem. Hozzátehetem, hogy mindazok, akik ezt a védettséget élvezik, értelemszerűen

a benne rejlő erkölcsi korrupció szerves részei.” Norman G. Finkelstein: Holokauszt-ipar. Az élősködés jelensége kevés embert hagy hidegen. Szenvedünk a szűnyogoktól, félünk a betegségeket terjesztő kullancsoktól, és sajnáljuk az út menti fákat, amikor elborítja őket a fagyöngy. De az élősködés nem csak ekkor foglalkoztat bennünket, hanem akkor is, amikor a Nemzet sorsáról gondolkodunk. Nehéz lenne letagadni, milyen sok ember él manapság mások munkájából, miközben semmi hasznosat nem cselekszik viszonzásképpen. Sőt, hogy helyzetét bebiztosítsa, még meg is alázza, és jogilag teljesen kisémmizi azokat, akiket kihatároztat. Mindezt látszólag összhangban a jelenlegi törvényekkel. Az nyilvánvalónak tűnik, hogy ez a helyzet igazságtalan. De vajon természetellenesnek is nevezhető-e? Szerintem egyáltalán nem, és ez jó hír. A Természet, a teremtett világ ugyanis megtaníthat bennünket arra, hogyan kezelhetjük helyén az élősködés jelenségét, illetve arra, hogyan védekezhetünk élősködőink ellen. Kereshetnénk a választ ezekre a kérdésekre a szent könyvekben, a népmesékben, az írott és faragott képekben, vagy akár mindenki a saját szívében is. Én azért a Természetben keresem a legfontosabb kérdésekre a választ, mert ahogy a festő a festményeivel, az író a könyveivel, úgy a Teremtő a teremtett világgal válaszol még a fel sem tett kérdésekre is. Az Esszénus Béke Evangélium szerint Jézus azt mondta a tanítványainak, hogy

„Ne a szentírásokban keressétek a törvényt, mert a törvény az Élet, az írás pedig halott. [...] Bizony mondom néktek, hogy az írás az ember műve, de az Élet és annak temérdek sokasága a mi Istenünk alkotása.” Habár az Esszénus Béke Evangélium is írás, sőt hívők milliói szerint Szentírás, mégis óva int bennünket attól, hogy bármit, amit ember alkotott, a Természet elé helyezzünk. Igyekszem megfogadni ezt a bölcs tanácsot.

Mielőtt belekezdenék a részletesebb elemzésbe, arra kérem Tisztelt Olvasóimat, hogy az olvasás idejére igyekezzenek félretenni előítéleteiket és érzékenységüket, mert ezek akadályozzák a tisztánlátást, nehezítik a szokatlan dolgok megértését és befogadását. Nem azt kérem, hogy értsenek egyet velem, hanem hogy értsék meg a gondolataimat. Az olvasást követően aztán nyugodtan vegyék elő újra az előítéleteiket. Ha kell, módosítsanak rajtuk, ha nem, akkor maradjanak változatlanok. Nem téríteni és nem megbotránkoztatni akarok, hanem kimozdítani a szekeret abból a kátyúból, amibe jóhiszeműségünk és rövidlátásunk miatt került.

Térjünk ki egy kicsit az előítéletekre. A hétköznapi életben az előítéletek hasznosak, mi több, nélkülözhetetlenek. Az előítéletek segítenek döntést hozni olyan esetekben, amikor nem tudunk még eleget a megalapozott döntéshez, döntenünk viszont muszáj. Gondoljunk az éjszakai taxisokra. Nem állhatnak meg bárkinek, nem vehetnek föl bárkit a kocsijukba, mert a jóhiszeműség az életükbe kerülhet. Gyorsan kell döntést hozniuk, és ebben segítenek az előítéletek. Ha minden nemleges döntésüket nyilvánosan meg kellene indokolniuk, bizony megkövetelnék őket az emberi jogokért aggódó széplelkek, a jelenlegi Világbirodalom pedig akár rasszizmus vádjával is lesújthatna rájuk. Pedig ezen a téren a „diszkriminatív” viselkedést nem a gyűlölet, hanem az óvatosság és a félelem váltja ki. A taxisok között ugyanis nagyon gyorsan terjednek a hírek, így pontosan tisztában vannak azzal, hogy milyen kinézetű emberek mekkora valószínűséggel bizonyulnak erőszakosnak, kellemetlenkedőnek, netalán fegyveres rablónak. A tapasztalatokból az elménk kiszűri a lényegét, általánosít, majd létrehozza az előítéletet, hogy a jövőben csökkentse a kockázatot és gyorsítsa a

döntési folyamatot. Ennek az árnyoldalához tartozik, hogy gyakran ártatlan emberektől is eleve elzárkózunk, és ezzel igazságtalanul hátrányos helyzetbe hozzuk őket. Az előítéletek sajnos nem túlságosan megbízhatóak, de soha nem alaptalanok! A jellem fejlődéséhez hozzátartozik, hogy idővel előítéleteink változnak, finomodnak. A bajok ott kezdődnek, ha az előítéletek nem szolgálnak bennünket, hanem uralkodnak rajtunk. Ekkor ugyanis az életkor előrehaladása nem bölcsességet hoz, hanem rögeszméket és gyógyíthatatlan gyűlölködést. Kivel szemben? Mindenekelőtt az előítéleteink szerint élőködésre hajlamos embercsoportokat szokás gyűlölni. A Világbirodalom hozott is törvényt az effajta gyűlölködés ellen. Olaj volt a tűzre. Egy biztos, a gyűlölködés kellemetlen, ráadásul mindkét fél szenved tőle. Igaz, nem egyformán. Ha senki sem élvezi, akkor küzdenünk kell ellene, de nem ész nélkül. Először is meg kell értenünk, mi is az a gyűlölet. Szerintem a Teremtő azért alkotott bennünket olyanra, hogy képesek legyünk akár még gyűlölködni is, mert szükségünk lehet erre a képességre. Valamilyen tanulási vagy gyógyulási folyamat része kell, hogy legyen ez a kellemetlen tulajdonságunk. De milyen folyamathoz kell ez? Erre a kérdésemre is a

Természetből kaptam meg a választ. Ha a testünkben élőködő kórokozó baktériumok túlságosan felszaporodnak, ádáz harc kezdődik közöttük és a védekező rendszerünk között. Ha sikerül a támadást a helyszínen megtorpantani, a csata eredményét genny alakjában mi magunk is láthatjuk. A genny valóban hasonlít a csataterhez: a támadók és védők hullái (elpusztult baktériumok és fehérvérsejtek), a gazdátlaná vált fegyverek (vagyis a baktériumok ellen termelt védekező-anyagok és az ellenünk termelt baktérium-mérgek) valamint az épületromok (azaz a szétesett szövetek) alkotják a fő tömegét. Akkor miért undorodunk ösztönösen a gennytől? Mert a hullák között bizony szép számmal rejtőzködnek túlélő támadók is. Kevesen vannak, de veszélyesek, mert harcedzettek, tapasztaltak és elkeseredetten küzdenek az első adandó alkalommal. Szervezetünkben tehát az idegen betolakodók elleni gyűlölet genny alakjában ölt testet. Meggyűlik a szűrés helye, mondjuk, amikor a szálfka környezete bepírosodik és elgennyesedik. Lehet, hogy undorító, de szükséges ahhoz, hogy nagyobb baj ne legyen. Valami ilyen mire számíthatnánk társadalmi léptékben is, ha a szóbeli gyűlöletnek szabad utat engednénk, de közben nagyon vigyáznánk, hogy a tettlegesség hógörgetege, a „nagy romlás” el ne indulhasson. Kibeszelnénk végre kölcsönösen a történelmi sérelmeket. Az ezer évvel ezelőtti véres térítést, az idegen elnyomók által kitenyészített fehérgalléros hazaárulást, Trianont, a második világháborúban és azt követően kétszeresen is megszállt Hazánk továbbcsönkítését a származási alapon végzett embertelen kitelepítésekkel (időrendben: magyar, zsidó, német, megint magyar). Hadd beszéljünk végre nyíltan arról, hogy mi volt ebben a mi vétünk, és mi NEM! Lennének sértések és sértődések, igazságtalan rágalmak és célt tévesztett visszavágások, személyeskedések. Aztán egy idő után kitisztulna a kép, a bölcsesség talán felülkerekedne az általánosító ösztönökön, és a történelmi seb csodával határos módon akár be is gyógyulhatna. De jelenleg nem ez folyik. A Világbirodalom, folyamatos antibiotikum-ada-golás mellett elvakarja a kezdődő gennyesedéseket, hogy ne csúfítsák el a „demokrácia” felszínét. Sajnos az elvakarásnál a fertőző anyagnak csak egy része távozik kifelé, más része bizony befelé tűnik el. Ebben a hasonlatban az antibiotikumnak a tömeg(félre)tájékoztató felel meg. Bűntudat-sulykolással és jellegzetesen élőködő jellemű

emberek „sztárolásával” mesterségesen elnyomják az egyébként nagyon is létező társadalmi ellenszenvet. Nem megszüntetik, hanem csak elnyomják, ami azt jelenti, hogy ha abbahagyják a „gyógyszerezést”, feltartóztatlanul zúdul ránk a fojtás alatt felgyűlt harag. Az elvakarásnak pedig azok a tiltó törvények felelnek meg, amelyek megakadályozzák, hogy nyíltan és őszintén, nagy nyilvánosság előtt, büntetőjogi következmények nélkül elmondhassuk a véleményünket arról, hogy nem hiszünk el bizonyos dolgokat a hivatalos történelmi dogmákból. Ezzel nem azt akarom mondani, hogy minden hivatalos dogma hamis, csak azt tartom hosszú távon károsnak, ahogy a dogmákat védi a Birodalom. Ha lenne lehetőség arra, hogy például a finnugorizmus vagy a Holokauszt jelenlegi hivatalos értelmezésével kapcsolatos kételyeket szabadon tárgyalhassuk minden szinten a kocsmától a szak-körön át az Akadémiáig, akkor nem mérgeznénk meg tartósan a közgondolkodást erősen túlzó és sértő ellendogmákkal. Jelenleg ezt csak a kocsmá szintjén lehet megtorlás nélkül megtenni, ami igen veszélyes dolgokat érlel. A szétvakart sebből ugyanis közvetlenül a véráramba juthatnak a kórokozók és az általuk termelt mérgek (ezek a sértő és hamis ellendogmák lennének).

Ez pedig maga a vérmérgezés, amikor a társadalomban többé nem körülhatárolható a gyűlölet, mert az már mindenhol jelen van. Az orvosi rendelőben, az utcán, az iskolában, a templomban. Ebbe bele szokás halni. A gyűlölet szétterjedése felszámolja az őszinteséget, az őszinteség hiánya pedig megszünteti a bizalmat. Márpedig a jelenlegi, pénzalapú társadalom bizalom nélkül nem működik. Vigyázzunk! A pénz nem anyag! A pénz a társadalmi szintű bizalom egyik (torz)szülőlttje, egyfajta emberalkotta szellemiény. A mai társadalom egyáltalán nem anyagelví, hanem pénzelve. Az anyag, tehát az építőanyag, a szerszám, a víz, az élelem, a ruha, a fűtőanyag bizalom híján is értékes. A pénz értékét azonban kizárólag az adja, hogy szilárdan bízunk benne, hogy idegen emberek is elfogadják anyagért vagy munkáért cserébe. Itt jön az a pont, amikor nem értem a Birodalom kiválasztottait. Az ő hatalmukat a pénz adja, nem az anyag. Miért nem támogatják az őszinteséget, ami a társadalmi bizalom erősítésével közvetve a pénzvilág túlélését is biztosítaná? Öngyilkos örültek irányítják a világpolitikát, vagy még nem jött el az igazmondás ideje? Csak akkor akarnak tiszta vizet önteni a pohárba, ha már felszámoltak minden ellenállást? Kibírja addig Föld Anyánk ezt a sok szennyet és életellenes civilizációburjánzást? Vagy a birodalmi vezérkar számára olyan ez is, mint a sakk vagy a többi jellegzetesen civilizált társasjáték, ahol az ellenfél legyőzése után letisztítjuk és elcsomagoljuk a küzdőteret? Ha ez így lenne, akkor ideje leváltani ezt a vezérkart, mert a mi célunk egész más. Nem holmi „végső győzelem” mások felett akár a Föld elpusztítása árán is, hanem a nemzedékek öröknek tűnő körforgása, a szeretet, szerelem, küzdelem, az életöröm továbbadása végtelen hosszú láncban, míg vissza nem térünk mindannyian a Forráshoz, ahová ajándékként elvisszük életünk emlékeit, mi pedig eggyé válunk világunk összes teremtményének az idők végtelenjéből összegyűjtött tapasztalatával.

„Repülök feljebb
Feszülök szélnek
Hetedik ég-sátorig
Szárnyalva érek
Hetedik ég-sátorban várnak rám az Ősök
Nem láttam Őket, mégis ismerősök
Hetedik ég-jurtban megkérdezik tőlem

Hisz-e magadban és a Teremtőben
 Választ szívből hozok, Ősök ülnek körben
 Világgá olvadok Világ-Teremtőben”
 (Sólyomfi Nagy Zoltán: Ég hét sátora, 2005)
 (folytatjuk)

HOLLAI KERESZTÉLY TOVÁBB HÁBORGOK.

N. Gy. a Koinónia 2010 februári számában „háborog”. Igaza van!

Én folytatom.

Jézus mondja: [Mt.5: 34] „Egyáltalán ne esküdjetelek...”. – Mi, életünk egyik legfontosabb pillanatában is esküszünk (bár már egyre kevesebb fiatal pár teszi ezt!). Tetejébe „Ősi magyar szokás szerint”. Ez úgy magyar, mint ahogy a „magyar kártya” is magyar (Strasbourggtól keletre).

Jézus: „Én vagyok a jó pásztor” [Jn.10:11] – mi „jó-bárányt” csinálunk belőle; s rendületlenül énekeljük az „Agnus Dei”-t.

Jézus elmenekült, amikor királlyá akarták emelni [Jn.6:15] – mi Krisztus-királyt csinálunk belőle. „Christus..., Christus..., Christus imperat”, egyre emelkedettebb hangon! Krisztus **nem** imperat, Christus amat! Persze az utódai is, mind a mai napig **államfők**, akik uralkodnak (némi fegyveres és banki háttérrel. A svájci gárda egykor hírhedt zsoldos csapat volt). Jézus: „Amikor pedig imádkoztok, ne szaporítsátok a szót, mint a pogányok.” – mi énekeljük a zsoltárokat egymásba öltve, értelmetlenül. Mondjuk a Rózsafüzért hosszan-hosszan az elálmosodásig. Jézus: „A lélek az, ami éltet, a test nem használ semmit. A hozzátok intézett szavaim lélek és élet” [Jn.6: 63], majd: „...aki abból a vízből iszik, amelyet én adok, nem szomjazik meg soha többé” [Jn.4:14], „Ne fáradozzatok veszendő eledelért, hanem azért, amely az örök életre megmarad, amelyet az Emberfia ad majd nektek” [Jn.6:27].

„Az én eledelem az, hogy annak akaratát tegyem, aki engem küldött...” [Jn.4:34]. Az ellenpélda: a „farizeusok kovásza” = a farizeusok tanítása, lelkülete. [Mt.15:16].

Tehát Jézus mindig átvitt értelemben használja a materiális kifejezéseket! Jézus: „Irgalmasságot akarok, nem áldozatot” (idézi Jézus az Ószövetséget). – nőtlen papjaink naponta mutatnak be áldozatot (zsidó előírás szerint „a házasság-élet tisztátalansága” után a pap nem léphet az oltárhoz). A magyar ember az áldozat kapcsán még külön is „áldozik”, véglegesen félreértve a szó eredeti jelentését. Jézus oly világosan elmagyarázza a szamáriai asszonynak: „...eljön az óra, sőt már itt is van, amikor az igazi imádók **lélekben és igazságban** imádják az Atyát...**Lélek az Isten!**” [Jn.4:23]. Jézus: „Ahol ketten vagy hárman összegyűlnek a nevemben, ott vagyok köztük” [Mt.18:20]. – Mi várunk az úrfelmutatásig, hogy közénk fogadjuk Őt.

Képzetem. Gyülekezünk a misére. Negyediknek Ő is belép a templomba, s szépen beül az utolsó padba. Figyeli, hogy hogyan jön össze a közösség (az „ekklészia”). Zavarja a liturgia zavarossága, s főleg az, hogy szemmel láthatólag a közösség sem érti, hogy mi miért is hangzik el. Pl. a Gloria: egykor az éjszakai sötétség után felderülő világosságért való hálaadás formulája volt a zsolozsmában; de a déli és az esti misében? És még sok-sok minden zavarja Őt. A leggyakrabban használt kifejezéseink meg nem értése: *eükharisztia* = hálaadás az evés előtt

(mert a zsidók előre megköszönték az ennivalót!), *communio* = a közösséggé válás, aminek a legfontosabb mozzanata a közös evés! Nekünk meg kell Őt fogni – mint egykor a feltámadás után Tamásnak -, sőt még a szánkba is kell vennünk Őt! Kis gyermekek vagyunk, s még a Tamás előtti időben élünk! Végül azt is látja, hogy nem vált közösséggé a templomi sokaság! Ekkora épületben ez nem is lehet, s a pap nem pásztor, aki ezt szorgalmazná; ő „áldozár”. Értjük mi Jézus szavait? Érezzük a Szentírásból felénk áramló Megváltást?

HOLLAI KERESZTÉLY MÁRIA, JÉZUSUNK ÉDESANYJA

A Szent Máriáról, Jézus Édesanyjáról folytatott beszélgetéshez.

Némely bölcs rabbi szerint a zsidóságot ért legnagyobb csapás egyike az, hogy az i.e. 3.-2. sz.-ban az eredeti héberből görögre fordították a Bibliát. (az un. hetvenes fordítás). A gond az, hogy egyfelől létezik egy nagyon féltékenyen őrzött, veretes szöveg (lásd: a bibliamásolás roppant körülményes szabályait), ami a zsidóság önazonosságának egyik záloga. A nyelve az idők folyamán holt nyelvvé vált, mint később Európában a latin, tehát nem változott tovább, ezzel is őrizvén az eredeti gondolatokat. Jézus idejében a nép már arámiul beszélt, ezért a héber nyelvű bibliát már tudni (→ írástudó), magyarázni kellett. Másfelől: a 2. sz. Görögországa – ezzel együtt a nyelve is – igen dekadens világot jelentett. Tkp. a gondolkodásmód volt lefordíthatatlan! Egy zsidó számára elképzelhetetlen volt a sok-isten hit (Jézus korában már 40-nél is több!); elképzelhetetlen volt – például -, hogy egy jelentős személy a főisten fejéből pattanjon ki, ahogyan Pallas Athéné Zeusz fejéből. Ilyen egymásra-vetíthetetlen fogalom volt a mi nyelvünkben használatos „szüzeség” fogalma.

A héber *almach* szó olyan nőt jelzett, aki már túl volt gyermeklányosságán, tehát már eljegyezhető, de még nem menstruált (menstruáció = az első peteérés lecsengése). Peteérés nélkül nincsen gyermek-foganás, értelmetlen a házasság – a korabeli felfogás szerint. A Szent-Lélek különös csodája, ha már az első peteérés találkozik a házassággal. A görög fordítás az „almach” szót a *parthenos* kifejezéssel fordította, ami a mai értelemben vett „szűz” fogalmat jelenti. A két megközelítés a mi nyelvünkben is igen közel áll egy máshoz: „érinthetetlen” ↔ „érintetlen”, mégis alapvető a különbség!

Az i.e. a gyermektelen Áház király bajban van, mert ellenséges királyok készülnek ellene. Izaiás próféta (i.e. 8. sz.) bátorítja őt, bízson az Örökkévalóban, kérjen jelet az Úrtól. Ezt nem meri elfogadni a király, mire a próféta így szól: „az Úr maga ad jelet: íme, a szűz fogan, s fiút szül, és Immánelnek nevezi el”. [Iz. 7: 14]. Tehát a próféta indíttatásra – Szentlélek sugallatára – az első peteérés egybeesik a házassággal kezdetével, s a király felesége teherbe esik! És megszületik Hiszkija, Izrael következő királya (sem apja, sem ő nem váltak Izrael dicsőre!).

Az 1997-es református biblia „egy fiatal nő” kifejezéssel fordítja a kérdéses szót. M. Luther a „Jungfrau” kifejezést használja, az angolban a „virgin” kifejezést találjuk, ami a latin *virgo*-ból származik, ami a ma is használatos „szűz” fogalmat jelenti. Az Újszövetség görögül maradt ránk, a görög észjárását sugallva, a kérdéses szót is görögül értve; a 2. sz. erősen hellénizálódó kereszténységének az arcát felmutatva. Mindez azért válik fontossá

számunkra, mert Máté, evangéliumának 1. fejezetében, amikor Jézus születéséről beszél [1: 23], hivatkozik Izaiásra, jelezvén, hogy Jézus is így született egy szűztől! Innen származik, hogy később is Jézusra vonatkoztatják az Immánuel nevet [„Velünk az Isten”]. A zsidó Máté ismerte a szó eredeti jelentését. Sajnos, igen a háttérben hagyjuk, hogy tkp. minden foganás Isten csodája! - hát még az ilyen különös, nem mindennapi körülmény esetében. (Mellékesen: még Dante fogalmai is igen homályosak voltak a gyermek-születést illetően.) Nem véletlen, hogy Mária ezek után Erzsébethez indul, aki szintén szűz volt – „már szűz” -, mert már nem menstruált, s szintén csodásnak mondható módon mégis gyermeket fogant. Valószínűleg a két nő együtt énekelte a Magnificat-ot, Hanna hála-énekét [1Sámuel 2], amit egy zsidó nő a terhességén való örömeiben énekelt az Úrnak, háláját kifejezve.

Lukács az „Apostolok Cselekedeteiben” két helyen is idézi [Ap. Cs. III. 22-től és VII. 37-től] Mózes próféciáját: „Néked profétát támaszt az Úr, kördöböl, testvéreid közül, mint engem...” [5Móz. XVIII 15-től.]. Tehát Ő, az evangélista is világosan tudja, hogy Jézus egy a zsidó testvérek közül. Ugyan ezt jelenti Pál szavai a Rómaiakhoz írt levelének az elején: „Jézus Krisztusról...., aki test szerint Dávid nemzetségéből született”. A Zsidókhöz írt levélben pedig éppen azt olvassuk, hogy Jézus Júda törzséből származik [Zsidókhöz: VII.14].

Máté, az evangéliumának elején leírja Jézus nemzetség tábláját, 14-es csoportokra osztva. Az utolsó 14-en belülré esik József és Jézus. Egyszóval: az egykorú zsidó írók számára teljesen természetes volt Jézus teljesen *emberi* foganása és születése! Érdekes adalék: a papi cölibátus megszüntülése is erősen a görög-szüzeség gondolatát támogatta: *a házasi-élet nélküli magasabb rendű élet eszméjét.*

Kadencia /1: végtelen nagy szeretettel gondolok azokra, akik tiszta életüket a hagyományos Mária-hitben élték le (Édes szüleimre, igen kedves tanáromra), s ugyan így azokra is, akik ma így élnek; világért sem szeretnék botránnyal okozni! Mégis: éppen Jézus Édesanyjának a tisztelete mozgat, amikor úgy gondolom, hogy talán ma már jobb volna egy tisztább képet, hellén-misztikus vonásoktól megtisztított képet rajzolni Róla.

Kadencia /2: mennyire egyszerűbb, s hatásosabb volna, ha a mai gondolkodó fiataloknak egy természetes, tiszta családi életről beszélhetnénk a szt.-Család ünnepein!

BOGÁR LÁSZLÓ APOKALIPSZIS MOST?

Az apokalipszis a keresztény kultúrában a végítélet szinonimája, pedig eredeti görög jelentése ennél sokkal szelídebb, egyszerűen annyit tesz: a lepel lehullása. A választásokon végleg megsemmisülő MDF-SZDSZ és a most kezdődött agóniája után rövidesen szintén erre a sorsra jutó MSZP számára az apokalipszis tehát csupán a „lepel lehullása”. Talán nem érdektelen elgondolkozni azon, miről is hullik le most a lepel. Az a tény, hogy a négy „nagy párt”, vagyis az MDF, az SZDSZ, az MSZP és a Fidesz legjobb és legrosszabb választási szereplései között óriási (5-10-szeres!) a különbség, egyértelműen jelzi, hogy a rendszerváltás politikai rendszere elképesztő és folyamatosan növekvő instabilitást mutat. Az instabilitás fő oka, hogy a magyar társadalom nagy

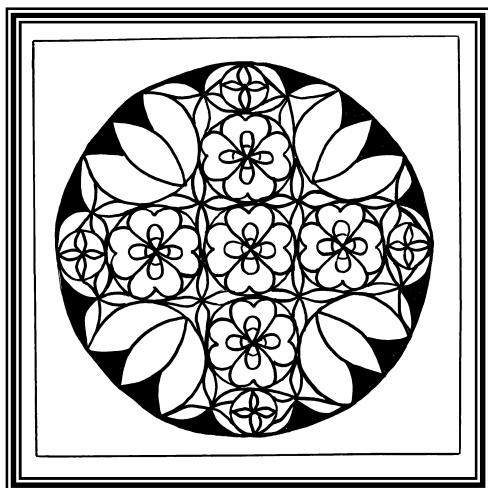
többsége az átalakulási folyamatok kezdetétől, lényegében a hetvenes évek közepétől be van zárva egy hamis értelmezési „ketrecbe”. E ketrec fő célja, hogy szabadságként, felemelkedésként, demokráciaként, jólétként mutassa be azt, ami valójában az elmúlt ezer év történetének egyik legveszélyesebb lepusztulási lejtője: Magyarország felszámolása. Ezért aztán, amikor „a nép” időnként rájön arra, hogy ismét rászedték, amorf dühének büntető ereje nem ismer határokat.

A ketrec megértéséhez először is azt kell rögzíteni, hogy e négy párt egyike, az SZDSZ valójában nem párt a szó szokványos értelmében. Pontosabban, ha a „párt” egyes társadalmi csoportok politikai érdekeinek képviselőjére szerveződik, az SZDSZ „célcsoportja” nem a magyar társadalomban van. Az SZDSZ ugyanis genezisének pillanatától fogva a globális birodalmi érdekek hazai kihordószerkezete, ezért nincs és nem is lehet egyetlen olyan magyar társadalmi csoport sem, amelyet valóban képviselhetett volna. Mindig kettős szerepet játszott. Fő feladata az volt, hogy létrehozza és a közbeszédben rögzítse azokat a hamis elbeszélési módokat, amelyek végzetes tévhitekben „tárolták” a magyar társadalom többségét. A sokszor idézett kuruc nóta híres sorai („Vezettesed magadat, szembekötve vakon, elfajult testvéridtől csinált ál-utakon”) arról tanúskodnak, hogy már háromszáz évvel ezelőtt élt elődeink is felismerték az „elfajult testvérek” jelenlétét és az általuk „csinált” hamis utak mérhetetlen veszélyeit. Ám ezek a történelmi tapasztalatok, úgy látszik, megint elégtelennek bizonyultak ahhoz, hogy már létrejött pillanatában felismerjük e pusztító „világerőt”. A többi három pártot az SZDSZ-parazita kezdetől fogva gazdaállatként tétélezte. Bennük felépülve próbálta továbbélésének feltételeit biztosítani akkorra is, amikor közvetlen jelenléte már nem lesz kívánatos és – felszámoltatik. Ezek az idők jöttek el most. Az első áldozat az MDF volt. Az 1990-es „paktum” már jelezte, hogy fokozatos és sokáig rejtett, majd egyre nyíltabb „eszdeészesítése” befejeződött. Az MDF-en és kormányán belül egyre nagyobb teret nyertek azok a törekvések, amelyek a globalokollaboráns stratégiák megvalósítását tekintették az egyetlen célnak. A liberális megszorítások pedig már akkor is közel olyan brutálisak voltak, mint a későbbi Bokros-csomag. Mái sem illik róla beszélni, de az MDF 1994-es bukását és egyharmadra csökkenését éppen a benne felépülő SZDSZ-es „belső pártnak” köszönheti. Sőt, ez a pusztító erő a maradék MDF-et is tovább darabolta két hullámban, először 1996-ban, majd 2004-ben, egészen a mostani ámokfutással befejeződő teljes öngyilkosságig. Tegyük hozzá, mindezt azért vihette végig, mert a mindenkor MDF-et – 1989-től máig – olyan oligarchikus csoportok tartják befolyásuk alatt, amelyek képtelenek felfogni, hogy valójában milyen erők eszközei, és/vagy a saját ambícióik kielését sokkal fontosabbnak tartják e pusztító erő elleni összefogásnál. A második áldozat az MSZP, amelyet az akkor már a belsejében uralkodó SZDSZ 1994-ben egyszerűen „csalínak” használt, hogy segítségével a félrevezetett többség kifosztását minden szinten túl fokozza a Bokros-csomaggal. Az egyre leépültebb és manipuláltabb magyar választó azonban öngyilkos módon nemcsak 2002-ben hozta vissza a belső SZDSZ uralta MSZP-t, de ezt a perverz döntését 2006-ban megismételte. Ráadásul e döntésével ő maga provokálta ki annak a rablóhordaként működő struktúrájának a hihetetlen megerősödését, amely kezdetől fogva egyszerűen zsákmányszerző gépezetként használta a kormányzati uralmi pozíciókat. És amikor 2006 őszétől a magyar választóra halmazati büntetésként

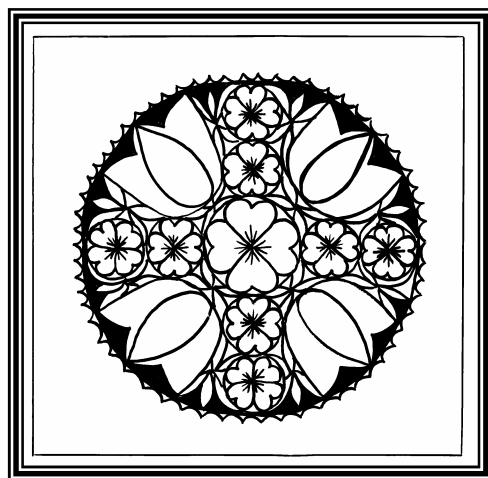
szakadt rá saját félrevezettségének felismerése, ennek nyomán ugyanazzal az amorf indulattal semmisítette meg 2010-ben az MSZP-t, mint 1994-ben az MDF-et. Spontán ösztönösséggel persze valójában a bennük uralkodó SZDSZ-t számolta fel, végre a még SZDSZ nevet viselő, visszataszító törmelékkupaccal együtt.

A „lokális” SZDSZ tehát nincs többé, de aligha lehet kétséges, hogy a „globalo-SZDSZ” most a Fideszt próbálja majd ugyanúgy gazdaállatként használni, mint ahogy annak idején az MDF-et és az MSZP-t. Nem árt tehát tudatosítanunk, hogy a kifosztott magyar társadalom iszonyú dühe az SZDSZ és az általa uralt, gyűlölt rendszer megdöntésére irányult. A választás „vértelen forradalmával” a magyar nép most elsöpörte ezt a rendszert. Akárcsak 1848-ban és 1956-ban tette. Csak remélni merem, hogy tudtunk eleget tanulni. Negyvennyolcból is, ötvenhatból is.

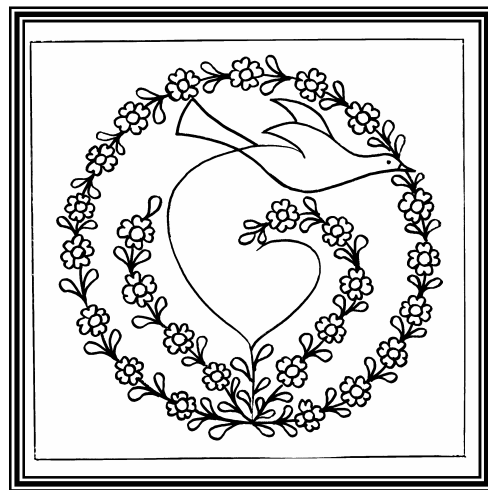
FARAGÓNÉ BIRCSÁK MÁRTA MANDALÁK

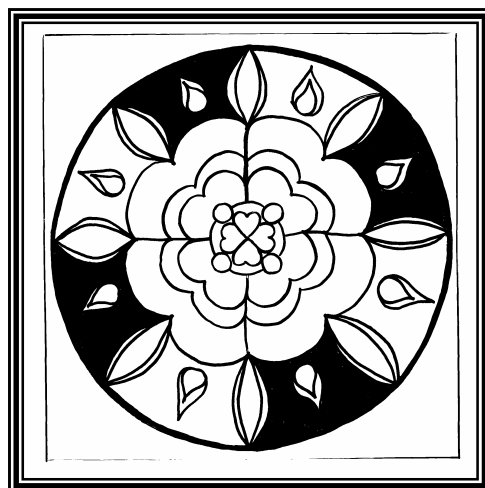
*„Minden talajban megterem valamiféle virág,
minden napnak van valamiféle öröme, neveld rá a
szemed, hogy meglássa azt!”
(Wass Albert)*

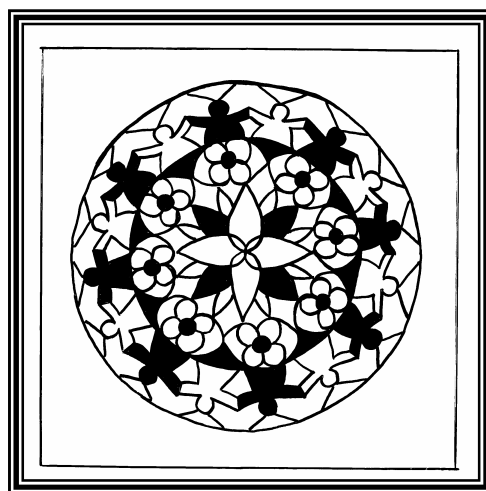
*„Ahogy a Ligetszépe aranyló fénye ragyog az
éjszakában, úgy fényeskedjen életed szépsége a
világban!
(Faragóné Bircsák Márta)*

*A lélek virágai;
kedvesség, jószág, szelídség, szolgálat,
segítőkészség, mértéktartás, alkotókedv, stb.
háborúságban nem tudnak virágozni,
csak a szív békéjében képesek erre.
(Faragóné Bircsák Márta)*

*„A boldogságot csak az bírja el, aki elosztja. A fény
csak abban válik áldássá, aki másnak is ad belőle,
most eredj és élj, mert a világ a tiéd!”
(Hamvas Béla)*

*„Minden annyira jó vagy rossz, amennyire mi
annak látjuk.”
(Anthony de Mello)*

BULÁNYI GYÖRGY NÁCI ÉS ZSIKE

Koppintsuk már le az „Érted vagyok” folyóiratot! Legyenek képek a Koinóniában is! Miféle képek? Hát azok, amik beszámolnak az értékeinkről. Mik a mi értékeink? Ezt nem is volna szabad megkérdezni. Hát a gyerekek! És ki ebben nálunk az abszolút csúcs, a király? Hát a Király! No meg a társa, a Zsike. Mert neki is van valami része a dologban, hogy ha 16 gyereket számol a Király-had. Állítólag ők szülik meg a gyerekeket.

Nemrégiben találtam meg a Zsike igazi őseit. Ki nem találjátok, hogy ki az. Inkább megmondom. Hát a Mária Terézia, mert neki is 16 gyereke volt. Azt hiszem ő is egyenként szülte őket. De akkor, amikor erre rájöttem, akkor a Mária Teréziának a férje már rég halott volt, és a gyerekeiből is sokan meghaltak. S akkor mondtam a Zsikének, hogy ő boldog lehet, mert a Náci is él, és mind a 16 gyerek is él. Ha Náciról, és Zsikéről hallok, azonnal mesélős kedvem támad. Amikor az érdi kerítésük előtt levő kocsinak támaszkodva Zsike bejelentette, hogy várja a 12.-et, akkor én ünnepélyesen kezét csókoltam pap létemre a Zsikének. Erre a Zsike azt mondta, hogy ő a legzöbbször asszony a világon, mert nem bírja ki, hogy ne legyen mindig egy kisbabája. Nagyobb gyerekei próbálják leszoktatni erről, hogy álljatok már le, majd szülnünk nektek unokákat, de eddigelé még nem voltak sikeresek (*mára ez változott, 13. unokájuk kopogtat...szerk.*).

Valamit még elpletyizek: '68. november 2.-án mondtam a két kocsmahelyiségből faleltávolítással csinált halásztelki kocsmában, azaz hogy templomban az első misémet – már mint Halásztelken. Ott volt ezen a misén a Mlecsenkov Angel, magyarul Őcsi, meg ott volt Ferenczi Andris meg a párja, Piroska. Meg ott volt még Tökölről a Tölösi Magdi, mert a Dombi Feri nem volt igazi halásztelki plébános, csak kihelyezett halásztelki káplán volt. Feri boldogan mutatta be nékem november 2.-án az ő fiataljait, akkor még Zsike nem volt a láthatáron. A Zsikét majd a Kovács Teri és a Tölösi Magdi mozgósítja, amikor tanítványokként becsöngetnek a házakba kette-

sével, és elkezdik nyomni a Bokor kakaót. A Náci sincsen még ott, de őt a Feri emlegeti. Azt mondja, hogy most még nincsen itthon a Náci, mert a szemináriumban van, de ha nyáron hazajön, akkor majd őt is megismered. Hát itt kezdődött a baj. Mert a nyáron Náci hazajött, és a Feri a marha nagy eszével elmondta neki, hogy a Zsike első gimnazista, és nem megy neki a latin, segítsen már neki egy kicsit! Hát a Náci segített neki. A Zsike is segített a Nácinak: a nagy segítség eredményeképpen nem akart visszamenni a szemináriumba. Hát én pedig, aki a börtön előtt minden valamit érő debreceni piarista diákból piarista papot akartam csinálni, maradtam az, aki voltam, és mindenképpen meg akartam menteni a Náci hivatását. Hogy mennyire volt Zsike szép kislány, azt én már nem tudom eldönteni, de az biztos, hogy minden fiatal gyereket tálcán vittem a Zsike elé. Mindaddig, amíg a Zsike ezt nem mondta nekem: Gyurka bácsi, mit akarsz nekem ezekkel a kislányokkal?! Mert a Zsikének egy, csak egy legény volt talpon a vidéken. Azt meg Király Nácinak hívták. Okos papként se tudtam az örök szabályt: *tiltják tőlem, a rózsámat, mégis hozzám jár.* Ezt csinálták ők is. Még az Andit is belefogtuk a hivatásmentésbe, és nem tudom, hány hétre a Zsikének, vagy a Nácinak, oda kellett költözni Andi lakására (*a VIII. k.-i Andiékhöz Náci, a XIII. k.-i Dobosékhöz Zsike költözött...szerk.*), és mindezt én találtam ki a magam nagy papi bölcsességemben. A végén mindez nem ért semmit sem.

Én adtam őket össze, már azt se tudom, hogy melyik templomban. (*A péceliben, Halász Bandi bácsival és Havasi Gyuszi bácsival...szerk.*). Aztán meg örültem az Isten áldásának, amelyik bizony bőségesen csöpögött az égből. Hosszú ideig kijártam hozzájuk misézni Érdre, aztán leszoktak rólam, vagy én leszoktam róluk. S ma már az a helyzet, hogy legföljebb az első hat Király gyerekek tudom a nevét, a többiét nem. Azt tudom, hogy az elmúlt hónapokban egyet közülük, a Mártát elvittem Visnyeszéplakra, hogy lásson olyasmit is.

Ezt a nem tárgyyszerű, csak emlékezészerű beszámolót ezennel abbahagyom, s rábízom Faragó Ferire, hogy hagyjon meg belőle annyit, amennyit akar.